

SVĖDASŲ VARPAS

2021 m. lapkričio mėn.

Nr. 11 (65)

Leidžiamas nuo 2016 m. liepos 1 d.

Kaimynėlių šventėje Kamajuose dalyvavo ir svėdasiškiai

Spalio 10-ąją Rokiškio rajono Kamajų miestelyje nušurmuliavo įspūdinga, gausybę žmonių suburianti, dar nuo prieškarinio laikų žinoma šventė „Kuc kuc Kamajuos“ – su pamaldomis bažnyčioje, kunigo tautos poeto Antano Strazdo muziejaus atidarymu, koncertais, sportinėmis varžybomis, prekybinėmis mugėmis, įvairiomis atrakcijomis. O šios šventės išvakarėse, saulėtą šeštadienį, organizuota nei kiek ne prastesnė, ne mažiau populiariesnė trijų kaimyninių rajonų (Anykščių, Utenos ir Rokiškio) ir penkių kaimyninių seniūnijų (Debeikių, Svėdasų, Vyžuonų, Užpalių ir Kamajų) meno mėgėjų kolektyvų šventė „Sveiki, kaimynėliai!“. Tokioje „kaimynėlių“ šventėje, kaip ir visuomet, dalyvavo svėdasiškiai meno mėgėjai bei jiems prijauciantys. Jubiliejinė, jau dvidešimtoji „kaimynėlių“ šventė prasidėjo miestelių vėliavų įnešimu per akmeniniu grindiniu „brukavotą“ liaudies dainiaus kun. Antano Strazdo vardu pavadintą aikštę prie scenos, kur ir vyko meno kolektyvų pasirodymai.

Kartu su vėliavas nešusiais meno mėgėjais ėjo ir Svėdasų seniūnas Saulius Rasalas ir Debeikių seniūnas Alvydas Simonavičius. Nuo scenos į susirinkusius meno mėgėjų kolektyvus iš Kamajų, Debeikių, Svėdasų, Vyžuonų, Užpalių seniūnijų, į žiūrovus liejosi sveikinimų žodžiai, kuriuos tarė šventės vedančioji Kamajų seniūnijos vyriausioji specialistė kultūrai duokiškietė Giedrė Dagienė, Kamajų seniūnijos seniūnė Lina Zolubienė, buvęs ilgameitis seniūnas, veiklus visuomenininkas, „Kamajų respublikos prezidentu tituluojamas Vytautas Vilys. Šios tradicinės šventės sumanytoja vyžuoniškė Veronika Laurutienė prisiminė, kaip prieš 23 metus Vyžuonose užgimė idėja suburti keturių kaimyninių seniūnijų – Vyžuonų, Užpalių, Debeikių ir Svėdasų – meno mėgėjus bendrai šventei, kaimyniškiems ryšiams.

Po iškilmingų kalbų prasidėjo koncertas. Pirmieji pasirodė kamajiškiečiai: Kamajų senjorai gražiai padainavo, o Vytautas Dagsys pagriežė armoniką. Plojimais buvo sutikta ir paskui išlydėta keletą nuotaikingų kūrinių atlikusi Kamajų seniūnijos Aukštakalnių kaimo kapela „Barškutis“, vadovaujama Esmeraldos Smalstienės. Pasveikinęs visus susirinkusius į rudeniškos saulės nutviekstą „kaimynėlių“ šventę Debeikių seniūnijos seniūnas Alvydas Simonavičius, pristatė ir Anykščių kultūros centro Leliūnų skyriaus vokalinį ansamblį „Leliūna“, vadovaujamą Irenos Kuliavienės.

Nukelta į 2 p.

„Barono vilai“ – Ekonomikos ir inovacijų ministerijos padėka

Lietuvos Respublikos ekonomikos ir inovacijų ministerija š. m. spalio 7 d. nuotoliniu būdu organizavo 7-ąjį Lietuvos turizmo forumą „Turizmas naująjį dešimtmetį: atsparus, darnus, skaitmeninis...“, kuris skirtas Pasaulinei turizmo dienai paminėti. Forumo metu buvo pagerbti Lietuvos turizmui nusipelnę asmenys, kurie COVID-19 pandemiją priėmė kaip didelį išbandymą ir kaip naują galimybę kurti, keistis, tobulėti, atsinaujinti, transformuoti veiklą. Šia proga sodybos „Barono vila“ savininkė Rūta Baronienė priėmė Ekonomikos ir inovacijų ministerijos ministrės A. Armonaitės padėką ir sveikinimus.

2020 m. paskelbto karantino metu buvo leidžiama privataus poilsio, savi-

izoliacijos atskiruose nameliuose ar apartamentuose veikla, laikantis saugumo reikalavimų. „Barono vila“ lanksčiai prisitaikė prie pakitusių sąlygų: lankytojus priimdavo bekontakčiu būdu, per-

formavo virtuvės personalą, iš banketus aptarnaujančios įmonės tapo restoranu.

Rugsėjo–lapkričio mėn. sodybos atstovai dalyvavo Lietuvos Respublikos Vyriausybės paskelbtoje priemonėje kartu su organizatoriumi VšĮ „Keliauk Lietuvoje“ – atostogos medikams.

2021 m. pavasarį, ekstremalios situacijos Lietuvoje sąlygomis, sodyboje duris atvėrė naujas jaukus Miško SPA kompleksas šalia miško. „Barono vila“ kartu su Miško terapijos institutu ir jo vadove Mila Monk, remdamiesi japonų mokslininko tyrinėjimais ir praktiniais metodais, įgyvendino pirmą Lietuvoje Miško maudynių projektą.

Svėdasų seniūnijos inf.

Kaimynėlių šventėje Kamajuose dalyvavo ir svėdasiškiai

Atkelta iš 1 p.

Įspūdingai dainavo scenoje ir Rožės Lapienienės vadovaujamas Anykščių kultūros centro Svėdasų skyriaus mišrus vokalinis ansamblis „Širdies melodija“. Žinoma, prieš šio kolektyvo pasirodymą žodį tarė seniūnas Saulius Rasalas, kuris, kaip ir kolega iš Debeikių, šventės organizatoriams įteikė anykštietišku dovanų. Tiesa, prieš pradėdant koncertuoti svėdasiškiams, renginio vedėja Giedrė Dagienė perskaitė iki širdies gelmių daugelį sujaudinusį garsaus aktoriaus, visiems gerai pažįstamo Ferdinando Jakšio sveikinimą, kuriame jis su pasididžiavimu paminėjo Svėdasus, Duokiškį, Kamajus ir kitas brangias vietas, kur teko gyventi, lankytis, dalintis su vietiniais gyventojais džiaugsmais ir rūpesčiais. ...

Įspūdingai dainavo Vyžuonų moterų ansamblis „Versmė“, kuriam vadovauja Ramunė Miečiūtė ir kuris jau ne kartą koncertavo televizijos laidoje „Duokim garo“, pelnė prizines vietas „Sidabrinių balsų“ bei kituose konkursuose. Kartu su Užpalių seniūnijos se-

Visi „kaimynėlių“ šventės dalyviai susibūrė bendrai atsisveikinimo dainai...

V. Bagdono nuotraukos

niūnu Eugenijumi Keraminu į sceną kilo net trijų kultūros darbuotojų Jolitos Novikienės, Nijolės Navikienės ir Birutės Minutkienės paruošti meno mėgėjų kolektyvai. Pradžugino vokalinis ansamblis, ir, žinoma, garsusis kanklininkų ansamblis „Pasagėlė“, – „Aukso paukštės“ prizo laimėtojas, įvairių respublikinių konkursų laureatas. Beje, ansamblio merginos tebegroja svėdasiškio kanklių meistro dabar jau

šviesios atminties Juozo Lašo sumeistrautomis kanklėmis...

O po įspūdingo koncerto visų meno mėgėjų kolektyvai, juos atlydėję seniūnijų vadovai, taip pat būrys „kaimynėlių“ šventės gerbėjų atsisveikinimui darniai užtraukė bendrą dainą. Atsisveikinta iki 2023-ųjų, iki susitikimo Vyžuonose.

Vytautas Bagdonas

Koks dabar yra Vaižganto apdainuotas Alaušas?

Laimingi, kas gimė Lietuvoje, daug laimingesni tie, kas gimė Svėdasuose, bet laimingiausi tie, kurie gimė ir užaugo prie Alaušo.

Ankstytą rytą, ar vėlų vakarą, lakštantėms čiulbant, negali atitraukti akių nuo Alaušo. Čia ramiame lyg veidrodis ežere atsispindi Svėdasų miestelis. Pačioje giliausioje vietoje balta lyg gūlbė braido nuostabioji Varpinė. Dieną, sušlamėjus vėjeliui, suraibuliuoja bangelės, suvirpa karklų ir žilvičių šakelė, čiulba, suokia įvairūs paukšteliai. Alaušas gražus bet kuriuo paros metu.

Ne kartą teko matyti kaip žmonės, važiuodami pro Alaušą, sustoja ir grožisi nuostabiu vaizdu.

Sėdėdami kieme, grožėdavomės Alaušu, klausydavomės lakštingalų trilių, varnėnų švilpavimo ir pempijų pasisveikinimo: „gyvi... gyvi“.

Neaišku, kodėl plentas buvo nutiestas ne tiesiai per laukus, bet pasuktas pro Žaliąją ir pro Alaušą. Didžiulis linkis – nemenkos išlaidos. O nuostolis gamtai ir žmonėms – milžiniškas. Zvim-

bia dideliu greičiu lengvosios mašinos, traška braška tralai, dūmija traktoriai. Triukšmas ir kvapai išbaidė iš karklynų lakštingalas, nustojo giedoti varnėnai, o pempės atsisveikino visiems laikams. Sumažėjo paukščių ir Alauše.

Po karo maudymosi kostiumėlių nebuvo. Mes, vaikai, maudydavomės su kostiumu „kaip mama pagimdė“. Kartą su draugu nuplaukė iki vidurio ežero. Nutarėm plaukti toliau. Bus perplauktas ežeras, o paskui grįžti pakrante pėstute. Vanduo šiltas, dugnas švarus, matyti šviesus smėliukas. Tiesiog malonumas. Perplaukėme. Žiūrime, dešinėje moterys, o kairėje irgi moterys. Nedrįsime su Adomo kostiumais brautis pro moteris. Plaukėme atgal. Plaukiant, mus linksmo narai su nariukais, antys su ančiukais, gūlbė su gulbiukais. Kartais pastebėdavome judančią juodą nugarą. Tai didžiulė lydeka. Viskas matyti. Skaidru, švaru. Gražus ir švarus buvo mūsų Alaušas.

Sovietmečiu iš lėktuvų barstė įvairias trąšas. Nemažai jų pakliuvo ir į

Alaušą. Išnyko vėžiai, sumažėjo žuvų. Ėjo metai. Grįžau į tėviškę. Nuėjau pasimaudyti į Alaušą. Vos užplaukiau už nendryno, pilvą ėmė kutenti žolės. Kojos pynėsi į žoles, atrodė, kad įsipinsiu ir ten liksiu amžiams. Žolės, dumblas, jokio smėliuko. Paukščių sumažėjo, o tamsios lydekos nugaros jau tikrai nepamatysi.

Liūdna. Žolės ir krūmai užkariauja Alaušą. Pareis dar kiek laiko ir iš nuostabaus ežero liks tik dvokianti bala. Niekas nenorės gyventi prie dvokiančios pelkės.

Alaušas yra Svėdasų vizitinė kortelė. Iš kur bevažiuotum: ar iš Kauno per Anykščius į Rokiškį, ar iš Vilniaus per Uteną į Biržus, iš tolo pasimato baltoji varpinė ir Alaušas.

Mieli svėdasiškiai, susirūpinkime. Kiekvienas Lietuvos kampelis mums turėtų būti brangus, o toks perlas, kaip Vaižganto apdainuotas Alaušas, ypatinai turėtų jaudinti.

Aleksandras Algimantas Indriūnas

VDU ŽŪA organizuojamų parodų „Ką pasėsi...“ jubiliejiniai metai

Rugsėjo 23–25 dienomis Vytauto Didžiojo universiteto Žemės ūkio akademijoje vyko jubiliejinė, 25-oji tarptautinė žemės ūkio paroda „Ką pasėsi...“ Jos reikalingumą rodo ir tai, kad ji sulaukė 25-erių metų jubiliejaus. Esminis parodų tikslas yra mokslo inovacijų sklaida ir bendradarbiavimo su verslo įmonėmis bei apskritai su visu žemės ūkio verslo sektoriumi plėtojimas. Parodos Lietuvos ūkininkams sudaro puikias galimybes iš arti apžiūrėti ir išsirinkti naują, pačią moderniausią žemės ūkio techniką, kas tapo ypač aktualu jiems pradėjus naudotis ES struktūrinių fondų parama. Iš kitos pusės techniką tiekiančioms įmonėms labai geros galimybės parodyti naujausius gamintojų pasiekimus, atskirais atvejais parodoje sudaromos galimybės pademonstruoti naujos technikos veikimą, naujas technologijas. Kita labai vertinga parodos savybė yra šviečiamoji jos dalis – organizuojama gausybė seminarų, kuriuose mokslininkai pristato parodos dalyviams naujausius tyrimų duomenis ir rekomendacijas ūkininkams ir verslo įmonėms kaip pasiekti geriausių gamybos ir finansinių rezultatų kartu tausojant dirvožemį ir gamtą, vis labiau kryptant į žaliąjį kursą. Parodų organizavimo pradžia daugiau kaip prieš 25 metus buvo sudėtinga, nebuvo lengva numatyti ar jos pasiteisins, ar bus reikalingos. Džiugu, kad gyvenimas parodė, jog parodų mugių organizavimo darbas yra reikalingas Lietuvos žemės ūkiui ir Lietuvos valstybei. Parodų mugių „Ką pasėsi...“ populiarumas kasmet augo, jos tapo

tarptautinėmis ir dabar yra vienos iš pačių didžiausių Baltijos regione.

Pagrindinis parodų organizatorius ilgus metus buvo LŽŪU Žemės ūkio mokslo ir technologijų parkas (ŽŪMTP). Dabar ŽŪMTP statusas ir pavadinimas pasikeitęs, jis tapo VDU ŽŪA Verslo ir socialinės partnerystės centru (VSPC). ŽŪMTP nuo pat jo įkūrimo ir dabar VSPC vadovauja doc. Virginijus Venskutonis. Su jo vardu susijusios visos parodos-mugės, kurias vienus metus organizavo LŽŪA, 14 metų LŽŪU, vėliau ASU ir dabar organizuoja VDU ŽŪA. Taigi, daugelis pavadinimų, institucijų struktūros keičiasi, vienintelis iki šiol per 25 metus išlikęs stabilus tik „Ką pasėsi...“ pavadinimas, kas irgi rodo parodos stabilumą bei reikalingumą. Man atrodo stabilumas apskritai yra labai gerai...

Pandemija be abejo turėjo neigiamą įtaką, nes parodą dėl karantino 2020 metų pavasarį teko atšaukti. Šiais metais jubiliejinė paroda „Ką pasėsi 2021“ įvyko pirmą kartą rudenį. Suprantama, kad „Ką pasėsi...“ tradiciškai asocijuojasi su darbymečio pradžia, tačiau kartais, kaip teigia VSPC vadovas, nuo mūsų nepriklausančios aplinkybės skatina ieškoti naujų sprendimų. Tinkamai parinktas laikas yra strateginė renginio sėkmės sąlyga. Žemės ūkio parodos Vakarų šalyse taip pat dažnai organizuojamos rudenį, kai atsikvepiama po intensyvaus darbų sezono ir kuriami tolesnės plėtros planai. Dėl to pabandyta jubiliejinę parodą „Ką pasėsi 2021“ organizuoti rudenį. Na dar galima prisiminti, kad rudenį sėja irgi

vyksta – sėjama gana daug žiemkenčių.

Aš gerai prisimenu parodų organizavimo pradžią LŽŪA. Remdamasis Jungtinių Amerikos Valstijų universitetų patirtimi, jau savo 1994 metų rektoriaus (šias pareigas atlikau 1994–2004 metais) rinkimineje programoje numaciau plėtoti studijų, mokslo ir verslo vienovę. Tam buvo palanki dirva, nes Akademijoje vyravo nuotaikos ir siekiai kaip galima daugiau prisidėti prie Lietuvos žemės ūkio sektoriaus stiprinimo. Mano galutiniam apsisprendimui įtakos turėjo LŽŪA profesūros parama, kurių tarpe buvo ir svėdasiškis docentas Gvidas Kazlauskas, kad siekiant labiau sudominti verslo institucijas domėtis LŽŪA reikalais, verta pabandyti organizuoti žemės ūkio verslo parodą-mugę. Pasiūlymui organizuoti LŽŪA bazėje parodą-mugę pritarė Žemės ūkio ministras Vytautas Einoris ir skyrė 20 tūkst. litų paramą organizacinėms išlaidoms.

Nesant patyrimo ir tinkamos materialinės bazės, pirmosios parodos-mugės RUDUO-95 organizavimui reikėjo pasitelkti didelę dalį Akademijos mokslinio pedagoginio ir pagalbinio personalo bei studentus. Parodos-mugės organizavimui 1995-08-26 buvo sudaryta 12 narių komisija, kuri gavo įgaliojimus atlikti visus organizacinius darbus ir naudotis parodai reikalingomis patalpomis, kiemais bei aikštėmis. Apskritai, tai buvo tam tikra avantiūra, nes iš tiesų neturėjome tinkamos bazės ir svarbiausia jokio patyrimo panašių renginių organizavimui. Bet viską įveikti padėjo dar neišblėsęs Sąjūdžio laikų entuziazmas. Nors VSPC vadovas V. Venskutonis per jubiliejinės parodos renginius minėjo, kad „atvirai tariant, šiandien šypsena kelia prisiminus, kokiomis sąlygomis savo pirmąją parodą, tilpusią vieno fakultetų fojė, sėkmingai pavyko surengti. Visame universitete turėjome vieną labdara gautą kompiuterį ir vieną fakso aparatą, kurio popieriaus „kilimas“ nutūsdavo per visą darbo kabinetą“. Kaip ten bebūtų, bet apskritai pirmoji paroda-mugė RUDUO-95 buvo sėkminga. Svarbiausia, buvo patenkinti parodos dalyviai, o organizatoriams netrūko entuziazmo ir pasitenkinimo įvykusiu renginiu.

Parodos „Ką pasėsi...“ -2021 panorama

VDU ŽŪA organizuojamų parodų „Ką pasėsi...“ jubiliejiniai metai

Atkelta iš 3 p.

Aptariant įvykusį renginį visuotiniame organizatorių susirinkime, buvo nutarta organizuoti kitą parodą-mugę 1996 metų pavasarį. Mokslo skyriaus vedėjas doc. Algirdas Radzevičius pasiūlė pavadinimą „Ką pasėsi...96“, kuris prigijo, kaip dabar matome, labai ilgam laikui. Parodos-mugės „Ką pasėsi...96“ organizacinio komiteto pirmininku buvo paskirtas docentas Virginijus Venskutonis, kuris jau tada rodė gerus organizacinius ir bendravimo su verslo partneriais gebėjimus. Netrukus buvo įkurtas LŽŪU padalinys Žemės ūkio mokslų ir technologijų parkas. ŽŪMTP pagrindinės veiklos sritys yra skleisti pažangias žemės, vandens ir miškų ūkio technologijas; organizuoti žemės ir miškų ūkio parodas; rengti mokslines, gamybines konferencijas, pasitarimus, seminarus; organizuoti mokslinės ir techninės kūrybos taikomųjų leidinių (metodikų, rekomendacijų) rengimą ir leidimą.

Paroda skirta žemės ūkio sektoriui (plačiau prasme, t.y. nuo lauko iki stalo) vystyti, kuris Lietuvai yra labai svarbus. Vykstančios parodos tam tikra prasme rodo ir bendrą tuometinę žemės ūkio būklę, todėl joms nuo pat pradžių didelį dėmesį skyrė ir aukščiausioji Lietuvos valdžia. Jose iki 2004 metų lankėsi visi Lietuvos prezidentai, daugelis premjerų, ministrų, užsienio šalių ambasadorių. Ypač didelį išpuolį apsilankymas parodoje paliko prezidentui Valdui Adamkui. Jis stebėjosi įsitikinęs kokią pažangią techniką gali įpirkti ūkininkai ir džiaugėsi, kad Lietuvos žemės ūkis žengia pažangos keliu. Ypatingą dėmesį parodai rodė Anglijos ambasadoriai HE Christopher Robins ir HE Jeremy Hill.

Parodos-mugės apskritai pranoko pirminius lūkesčius. Jos atliko ne tik svarbų vaidmenį mokslą ir studijas priartinant prie verslo, bet ženkliai kėlė ir LŽŪU prestižą, kuris labai pravertė kuriant Integruotą mokslo, studijų ir verslo centrą (slėnį) „Nemunas“. Ryšiai

su verslu galima sakyti buvo lemiamas veiksnys, padėjęs Universitetui patekti į Slėnių kūrimo programą.

Universitete palaipsniui buvo kuriamas geresnė infrastruktūra parodomugėms organizuoti. Labai svarbu, kad prie jos kūrimo aktyviai prisidėjo verslo institucijos, kurių lėšomis buvo išasfaltuoti dideli plotai parodos ekspozicijoms išdėstyti. Kitu laiku, kai parodos nevyksta, jos naudojamos studentų, darbuotojų ir svečių automobiliams statyti.

Buvome ir esame labai dėkingi verslo partneriams, žiniasklaidai ir visiems parodų rėmėjams, dalyviams bei lankytojams. Visi jie yra reikalingi, kad renginiai būtų sėkmingi.

Siekiant pagerbti asmenis ir verslo institucijas, remiančias Universitetą, paskutiniaisiais mano rektorius kadencijos, 2004, metais buvo įsteigtas LŽŪU mecenato garbės vardas. Už nuopelnus plėtojant Lietuvos žemės ūkio universiteto ryšius su gamyba Lietuvoje ir užsienyje, nuolatinę paramą stiprinant mokymo bazę, paramą studijoms ir mokslo tyrimams bei aktyvų dalyvavimą Universiteto bendruomenės gyvenime 2004 metais buvo suteikti Universiteto mecenato vardai AB „Lytagra“, UAB „Rovaltra“ ir UAB „Dotnuvos projektai“ (dabar UAB „Dotnuva Baltic“). Vėliau mecenatų gretos augo. Dabar VDU ŽŪA yra šešiolika mecenatų.

ŽŪMTP organizuojamos parodos-mugės garsino LŽŪU vardą ne tik Lietuvoje, bet ir užsienio šalyse. Universiteto vardas buvo vis plačiau žinomas ne tik tarp mokslo bei studijų institucijų, bet ir plačiau. Pasaulio artojų organizacija kartu su Lietuvos artojų asociacija, kuriai tuo metu vadovavo Alfonsas Malinauskas, subrandino mintį, kad LŽŪU bazėje, ją atitinkamai patobulinus, galima būtų suorganizuoti Pasaulio artojų varžybas. Ir jos įvyko, aukštai buvo įvertintas jų organizavimo lygis, o Universitetui liko pirmasis paviljonas parodomugėms organizuoti, pagerinti privažiavimo keliai, įrengta

automobilių stovėjimo aikštelių, renovuotas bendrabutis, greitesniais tempais užbaigtas Žemės ūkio mokslo ir technologijų parko pastatas.

Baigdamas noriu pasakyti, kad galiu džiaugtis, jog mano veiklos pradžioje propaguota studijų, mokslo ir verslo vienovė Universitete prigijo ir toliau vis stiprėjo. Ryšiai su verslu, ūkio subjektais yra geri, mokslinių tyrimų bazė šiuolaikinė ir mokslininkų pasiekimai neblogi. Neramina tik anksčiau buvusi stiprioji pusė – tai studijos, nes trūksta studentų. Nors kaimo jaunimo, norinčio studijuoti žemės ūkio verslo sektoriuje apskritai yra, bet dėl galiojančios priemonės į aukštąsias mokyklas sistemos daug abiturientų negali peržengti Universiteto slenksčio. Tai didelė švietimo ir apskritai Valstybės problema. Tikėkimės, kad kuriant gerovės valstybę ir ji kada nors bus sprendžiama teigiamai.

Taigi malonu, bet kartu ir nekuklu prisiminti žiniasklaidoje pasirodžiusį teiginį, priskiriantį man parodos „Ką pasėsi...“ krikštą tėvio vaidmenį. Iš to ką aukščiau paaiškinau, manau akivaizdu, kad pagrindinis parodos organizatorius yra VSPC vadovas ir jo komanda, kuriai talkina daug Universiteto personalo, be to, samdomos įvairios tarnybos (policija, apsaugos firmos), kultūrinių programų organizatoriai, atlikėjai ir kt. Mano vaidmuo čia buvo labai menkas, nes tuo didelių nepriteklių laikotarpiu pagrindinį dėmesį tekdavo skirti kitoms Universiteto gyvenimo ir išgyvenimo reikmėms.

Dėl parodų užteko pritarimo, paskatinimo, o toliau dirbo entuziazmas, na ir skatino gaunamos pajamos už ekspozicijų ploto nuomą. Lankytojams parodos nuo pat pradžių buvo ir dabar tebėra nemokamos. Taigi kviečiu jose dalyvauti; tikrai verta, nes galima daug ką pamatyti, sužinoti ir įsigyti; gali kilti naujų idėjų, pamąstymų apie naujų technologijų pritaikymą savo veiklose.

Akademikas Albinas Kusta

Vyr. redaktorius Stasys Gavenavičius
tel. 8 677 71514

Leidėjas Svėdasų literatų klubas „Sietuva“
kodas 154314137 ISSN 2424-5801

Laikraštis internete: <http://www.svedasai.info/svedasiskiu-draugija--alauasas--/laikrastis--139/lt/>

Redakcinė grupė:

Inga Kilienė tel. 8 687 57137
Liveta Malcevičiūtė, tel. 8 605 00761

Spaustuvė „Morkūnas ir Kō“,
Draugystės g. 17, LT-51229 Kaunas
El. paštas: spaustuvė@morkunas.lt
Maketuotojas Rimantas Leitanas